

[Chr. Madsen.]

og hvilken størrelse de skal have. Man henviser til satser for time- og dagpenge til statens tjenestemænd. Jeg ved ærlig talt ikke, hvad de satser for time- og dagpenge til statens tjenestemænd er, og i bemærkningerne til disse to ændringsforslag nævner man ikke noget om det. Når der ikke er fastsat noget, så man kan se, hvad det drejer sig om, kan vi naturligvis ikke stemme for sådanne ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 3 går ud på, at man vil have ændret en månedlig hjemrejse til en ugentlig hjemrejse. Det kan vi ikke have noget imod; det stemmer vi for.

Ændringsforslag nr. 4 angår det tilfælde, hvor der skal ydes lån til boligandel og forskudsvis betaling af husleje. Her vil VS have „lån“ ændret til „tilskud“, og tilskuddet skal tilbagebetales, når boligen opgives. Dette forslag kan vi ikke medvirke til. Vi vil undlade at stemme.

Ændringsforslag nr. 5 går vi ind for.

Ændringsforslag nr. 6, 7 og 8 vil vi undlade at stemme om.

Så er der forslag til lov om privat arbejdsanvisning. Dette lovforslag går vi ind for. Også her har VS stillet ændringsforslag, og dette ændringsforslag vil vi ikke stemme for. Vi vil bare gøre opmærksom på, at det, VSerne nævner i deres ændringsforslag, er nævnt i det foreliggende lovforslag. Sømændene og bagerne og konditorerne skal ikke ind under den offentlige arbejdsanvisning. Det er en sag, der er diskuteret flere gange her i denne sal.

Hanne Reintoft: Ved første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., hvis gennemførelse vi imødeser med dyb skepsis, beklagede vi, at det var et tilbageskridt, bl. a. fordi det i stedet for at fremme en demokratisering af samfundslivet betyder en forøgelse af det statslige bureaukrati. Af udvalgsbetænkningen fremgår det da også flere steder, at nogle af de foreslåede ændringer i den gældende lov er af midler-

tidig karakter, ikke mindst fordi kommunalreform og socialreform ikke er gennemført, således at lovforslaget ikke har kunnet indpasses i de ændringer, man må vente her, bl. a. et udvidet socialt trykkehssystem, der skal følge disse reformer. Alle forhold mellem den kommunale administrations opgaver og de statslige opgaver er heller ikke afklaret.

Men bortset fra selve lovforslagets forkerte sigte er det fuldstændig uantageligt, at spørgsmålet om en virkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved ledighed ikke er løst tilfredsstillende. Man skynder sig at gennemføre dette lovforslag, mere populært hos arbejdsgivere end arbejdere, men henviser spørgsmålet om den fulde erstatning for den ledighed, samfundet ikke har kunnet afværge, til et udvalg, der i hvert tilfælde ikke bliver færdigt før i oktober 1968.

Vi er imod at fremme dette lovforslag, men vil ikke undlade at stille nogle ændringsforslag. Loven bliver ikke acceptabel, selv om de vedtages, ændringsforslagene kan kun virke afbødende, de er i meget høj grad af social karakter. Man må jo drage sine konklusioner af, at så få i dette ting ønsker at medvirke til at gøre denne i forvejen urimelige lov mere social.

Vi ønsker bestemmelserne ændret, så arbejdsløse i fremtiden vil kunne få udbetalt gennemsnitslønnen i deres fag — og herved forstås vi vedkommendes faglige speciale — i arbejdsledighedsperioder. Det har selvfølgelig ikke undgået min opmærksomhed, at socialdemokratiet har stillet forslag om, at dagpengene skal forhøjes fra de nuværende $\frac{4}{5}$ til $\frac{9}{10}$. Jeg er en smule uforstående over, at man ikke har ønsket ændring til 100 pct.s erstatning, da jeg i flere måneder ved forskellige møder med socialdemokrater har hørt udtalt, at man ønskede gennemført en såkaldt fuld dækning.

I den betænkning af 9. februar 1967 fra det folketingsudvalg, der dengang behandlede arbejdsløshedsloven, hedder det bl. a., at flertallet i udvalget mener, at det endelige resultat må være en egentlig erstatning!